

obowiązujących przepisów; należności te przysługują także innym osobom zaproszonym przez przewodniczącego komisji w celu złożenia przez nie wyjaśnień w sprawie wypadku.

2. Za udział w posiedzeniach GKBWL i OKBWL w godzinach pozasłużbowych przewodniczący, zastępca przewodniczącego, sekretarz, członkowie komisji oraz rzeczoznawcy otrzymują wynagrodzenie określone przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac. Wynagrodzenie to, niezależnie od należności określonych w ust. 1, przysługuje również za posiedzenia odbywane w czasie podróży służbowych w związku z badaniem wypadku lotniczego.

3. Wydatki z tytułu należności określonych w ust. 1 i 2 pokrywa Ministerstwo Komunikacji.

Rozdział 6.

Przepisy końcowe.

§ 33. Regulamin pracy GKBWL i OKBWL, zasady techniki przeprowadzania badań wypadków lotniczych oraz wzory formularzy używanych przy badaniu wypadków lotniczych ustali Minister Komunikacji.

§ 34. 1. Badanie okoliczności i przyczyn wydarzeń, które powstały w związku z eksploatacją statków powietrznych, a które w rozumieniu § 2 nie są wypadkami lotniczymi, przeprowadza właściciel (użytkownik) statku powietrznego i na podstawie wyników badania podejmuje odpowiednie zarządzenia; o przystąpieniu do badania należy zawiadomić właściwy miejscowo okręg KCSP. W tych przypadkach stosuje się odpowiednio przepisy § 4 pkt 1 i 2, § 14, § 18, § 19 ust. 2 i 4 i § 26 ust. 1.

2. Minister Komunikacji może zlecić GKBWL lub OKBWL zbadanie wydarzenia określonego w ust. 1 i wydanie opinii o jego przyczynach; w czasie dochodzenia lub śledztwa czynności te GKBWL i OKBWL obowiązane są wykonać również na żądanie prokuratora.

§ 35. Traci moc zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 25 maja 1959 r. w sprawie postępowania w razie wypadków lotniczych (Monitor Polski Nr 56, poz. 273).

§ 36. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1964 r.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

211

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU NAUKI I TECHNIKI

z dnia 25 czerwca 1964 r.

w sprawie jednostek wiodących w planowaniu i realizacji prac naukowo-badawczych.

W celu zapewnienia kompleksowego planowania i realizacji prac naukowo-badawczych — na podstawie § 1 ust. 3 pkt 4 i 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 czerwca 1963 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Komitetu Nauki i Techniki oraz zasad współdziałania z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów, Polską Akademią Nauk i ministrami (kierownikami urzędów centralnych) (Dz. U. Nr 28, poz. 171) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dla każdego problemu naukowo-badawczego, objętego planem rozwoju nauki i techniki, jeżeli w jego realizacji bierze udział więcej niż jedna placówka, wyznacza się jednostkę wiodącą. Wyjątki od tej zasady określone są w § 7 ust. 4.

2. W odniesieniu do problemów kompleksowych lub problemów, w których realizacji bierze udział duża liczba jednostek współpracujących, można wyznaczyć dla koordynacji wyodrębnionych części problemów kompleksowych lub poszczególnych tematów jednostki wiodące II stopnia.

3. Działalność jednostek wiodących II stopnia jest koordynowana przez jednostki, o których mowa w ust. 1.

§ 2. 1. Jednostkę wiodącą wyznacza się spośród współpracujących w realizacji problemu naukowo-badawczego placówek naukowych Polskiej Akademii Nauk, instytutów naukowo-badawczych, centralnych laboratoriów, centralnych biur konstrukcyjnych, biur projektowych oraz placówek naukowych szkół wyższych. Przy wyznaczaniu jednostki wiodącej należy brać pod uwagę udział w realizacji problemu, profil i zakres działania, potencjał badawczy i autorytet naukowy typowanej jednostki.

2. W uzasadnionych wypadkach jednostką wiodącą może być wyznaczone przedsiębiorstwo, jeżeli posiada ono odpowiedni potencjał badawczy, jak również jeżeli rozwiązanie problemu sprowadza się w dużej mierze do sprawdzenia w skali technicznej rezultatów badań i założeń.

§ 3. 1. Jednostki wiodące wyznaczają:

- 1) dla problemów przewidzianych do wprowadzenia do 5-letniego planu rozwoju gospodarki narodowej lub narodowego planu gospodarczego na poszczególne lata, w części dotyczącej rozwoju nauki i techniki — Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki,
- 2) dla problemów w zakresie prac podstawowych, teoretycznych i doświadczalnych w dziedzinie nauk matematyczno-przyrodniczych i społecznych, przewidzianych do wprowadzenia do 5-letniego planu rozwoju gospodarki narodowej lub narodowego planu gospodarczego na poszczególne lata, w części dotyczącej rozwoju nauki i techniki (wzór N instrukcji do opracowania projektu 5-letniego planu rozwoju gospodarki narodowej i analogicznej instrukcji do opracowania projektu narodowego planu gospodarczego) — Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk w porozumieniu z ministrem nadzorującym działalność tych jednostek oraz w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki,
- 3) dla pozostałych problemów — właściwi ministrowie.

2. Jeżeli w realizacji problemu określonego w ust. 1 pkt 3 biorą udział jednostki podległe różnym ministrom, wyznaczenie jednostki wiodącej następuje w drodze wzajemnego uzgodnienia.

§ 4. 1. Jednostki wiodące dla poszczególnych problemów naukowo-badawczych są wyznaczane w wytycznych Komitetu Nauki i Techniki w sprawie opracowania 5-letniego planu rozwoju gospodarki narodowej lub projektu narodowego planu gospodarczego oraz w szczegółowych wytycznych zainteresowanych ministrów w sprawie opracowania projektów planów resortowych, w części dotyczącej rozwoju nauki i techniki.

2. Jednostki wiodące wyznaczane są na czas od podjęcia i wprowadzenia problemu naukowo-badawczego do planu rozwoju nauki i techniki aż do całkowitego zakończenia prac, przyjęcia sprawozdania z ich wykonania oraz wprowadzenia ich wyników do praktyki.

§ 5. 1. Do zadań jednostki wiodącej należy:

- 1) opracowanie wspólnego, kompleksowego programu i planu rozwiązania problemu, stanowiącego podstawę do opracowania projektu planu rozwoju nauki i techniki,
- 2) opracowanie zbiorczego zestawienia nakładów i potrzeb, niezbędnych do realizacji problemu na podstawie wniosków zgłoszonych przez jednostki współpracujące,
- 3) organizowanie wykonania całości prac objętych problemem oraz zsynchronizowanie realizacji poszczególnych tematów w ramach problemu oraz etapów prac wykonywanych przez wszystkich współwykonawców,
- 4) opracowanie danych o optymalnej skali wprowadzenia rezultatów prac badawczych do praktyki oraz danych dotyczących efektów przewidywanych do uzyskania w wyniku wprowadzenia rezultatów prac naukowo-badawczych do praktyki,
- 5) współdziałanie i koordynacja działalności na etapie wprowadzania rezultatów prac badawczych do praktyki oraz opracowanie sprawozdania z przebiegu wdrożenia,
- 6) analiza prawidłowości kalkulowania środków niezbędnych do realizacji prac objętych problemem oraz ich wykorzystywania,
- 7) ocena postępu w realizacji prac w poszczególnych placówkach i pomoc w usuwaniu powstających trudności,
- 8) organizowanie narad lub konferencji naukowych do pomocy w rozwiązywaniu zadań oraz oceny uzyskanych rezultatów,
- 9) troska o wysoki naukowy i techniczny poziom opracowania wszystkich prac, wchodzących w skład problemu lub tematu,
- 10) przekazywanie swoim jednostkom nadrzędnym oraz na życzenie innych zainteresowanych jednostek informacji i oceny dotyczącej przebiegu prac związanych z realizacją problemu.

2. Dla problemów realizowanych w ramach współpracy krajów członków Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej, w których realizacji Polska jest krajem wiodącym, zadania jednostek wiodących określone w ust. 1 mogą być odpowiednio uzupełniane i dostosowywane.

§ 6. 1. Dla realizacji zadań określonych w § 5 jednostka wiodąca:

- 1) występuje z wnioskami do właściwych jednostek nadrzędnych w sprawie powiększenia liczby jednostek współpracujących w realizacji problemu lub jego części,
- 2) dokonuje rozdziału zadań związanych z realizacją problemu na podstawie wniosków jednostek współpracujących,

3) analizuje potrzeby kadrowe, finansowe i materialno-techniczne niezbędne do realizacji problemu i występuje z wnioskami w tym zakresie do jednostek nadrzędnych o objęcie tych potrzeb planami jednostek współpracujących,

4) sprawdza przebieg realizacji prac w ramach ustalonego harmonogramu,

5) zgłasza lub opiniuje wnioski w sprawie nagradzania za wykonanie prac objętych problemem,

2. W uzasadnionych wypadkach, na podstawie decyzji właściwych jednostek nadrzędnych, całość prac objętych problemem naukowo-badawczym może być finansowana za pośrednictwem jednostki wiodącej.

§ 7. 1. Do koordynacji prac związanych z realizacją problemu naukowo-badawczego mogą być powoływane zespoły koordynacyjne.

2. Zespoły koordynacyjne powołują dla problemów naukowo-badawczych określonych:

1) w § 3 ust. 1 pkt 1 — Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki,

2) w § 3 ust. 1 pkt 2 — Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk,

3) w § 3 ust. 1 pkt 3 — właściwy minister lub z ich upoważnienia kierownik jednostki wiodącej w porozumieniu z jednostkami współpracującymi.

3. Zespoły, o których mowa w ust. 1, działają jako organy doradcze jednostki wiodącej, w szczególności w zakresie ustalania programu prac oraz oceny i opiniowania, z punktu widzenia naukowego, zagadnień merytorycznych związanych z realizacją zadań w ramach danego problemu.

4. Zespoły koordynacyjne mogą też w określonych wypadkach pełnić zadania jednostki wiodącej, jeżeli dla danego problemu nie jest celowe lub możliwe jej wyznaczenie. W tym wypadku zespoły koordynacyjne ustalają w zakresie swego działania jednostkę organizacyjną upoważnioną do organizacji i kontroli realizacji zadań oraz przygotowywania materiału na posiedzenie zespołu.

5. W skład zespołu koordynacyjnego wchodzi specjaliści spośród pracowników jednostek współpracujących. W wypadkach uzasadnionych mogą być zapraszani do wzięcia udziału w pracach zespołu koordynacyjnego naukowcy i specjaliści zatrudnieni w innych jednostkach organizacyjnych.

6. Przewodniczącego zespołu koordynacyjnego wybiera się spośród jego członków.

7. Koszty związane z udziałem w pracach zespołu koordynacyjnego ponoszą w stosunku do swoich pracowników odpowiednio jednostka wiodąca i jednostki współpracujące.

8. Koszty związane z udziałem innych osób w pracach zespołu koordynacyjnego ponoszą jednostki organizacyjne, przy których zespół został powołany (Komitet Nauki i Techniki, Polska Akademia Nauk, ministerstwo lub jednostka wiodąca).

§ 8. Zespoły problemowe działające przy Komitecie Nauki i Techniki pełnią odpowiednio funkcje zespołów koordynacyjnych dla wybranych problemów objętych 5-letnim planem rozwoju gospodarki narodowej lub narodowym planem gospodarczym na poszczególne lata.

§ 9. 1. Zadania jednostek wiodących, wyznaczonych w trybie § 3 ust. 1 pkt 2, mogą być przez Polską Akademię Nauk uzupełnione i dostosowane do charakteru, specyfiki

i organizacji badań podstawowych, teoretycznych i doświadczalnych w dziedzinie nauk matematyczno-przyrodniczych i społecznych.

2. W wypadkach szczególnie uzasadnionych zadania jednostek wiodących, o których mowa w ust. 1, mogą być powierzone zespołowi koordynacyjnemu, którego funkcje oraz tryb działania określi Polska Akademia Nauk.

§ 10. Jednostki współpracujące w zakresie realizacji problemu naukowo-badawczego zobowiązane są do współdziałania przy sporządzaniu planu jego rozwiązania oraz przy pracach związanych z realizacją problemu, a także do udzielania jednostce wiodącej wyjaśnień o przebiegu wykonywanych przez siebie prac.

§ 11. 1. Sprawy sporne w zakresie planu realizacji problemu naukowo-badawczego i jego wykonania rozstrzygają zainteresowani ministrowie.

2. W razie rozbieżności stanowisk między zainteresowanymi ministrami decyzje podejmuje Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki.

§ 12. Zainteresowani ministrowie zapewnią współpracę i współdziałanie jednostek wiodących, wyznaczonych w trybie określonym w § 3, z innymi istniejącymi jednostkami o podobnych zadaniach.

§ 13. Przepisy dotyczące ministrów odnoszą się odpowiednio do Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk oraz do kierowników urzędów centralnych.

§ 14. Traci moc § 18 zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z dnia 30 października 1963 r. w sprawie ramowych wytycznych dotyczących warunków tworzenia instytutów naukowo-badawczych, zakresu działania ich organów, struktury organizacyjnej i organizacji pracy (Monitor Polski Nr 86, poz. 416).

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki: E. Szyr

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wносить należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Opłata za prenumeratę Monitora Polskiego wynosi: rocznie 75,— zł, półrocznie 45,— zł.

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od I.I) lub na okres półroczny (od I.I i od I.VII). Opłata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 30 listopada, za II półrocze — do dnia 31 maja. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem. Jednostki na rozrachunku gospodarczym i inni abonenci powinni dokonać wpłat za prenumeratę na konto Narodowego Banku Polskiego, Oddział IV Miejski, Warszawa, nr 1528-91-903, cz. 3, dz. 7, rozdz. 3. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat, ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Monitora Polskiego. Prenumeratę można zgłaszać również bezpośrednio w punkcie sprzedaży w Warszawie, przy Al. Armii Wojska Polskiego 2/4.

Pojedyncze egzemplarze Monitora Polskiego nabywać można w punktach sprzedaży w Warszawie: Al. Armii Wojska Polskiego 2/4, „Dom Książki” — Księgarnia Prawno-Ekonomiczna — ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów — al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszyźnie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Saczu, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”. Warszawa, ul. Tamka 3.
